

Sentencja

- 1) Nie przyjmując środków zachęcających zarządcę infrastruktury kolejowej do zmniejszenia kosztów zapewnienia infrastruktury i wielkości opłat za dostęp do niej, a także umożliwiając, przy obliczaniu opłaty za minimalny pakiet dostępu i dostęp do urządzeń związanych z obsługą pociągów, uwzględnienie kosztów, które nie mogą być uznane za bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą odpowiednio na mocy art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadczeń bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska, Republika Czeska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-569/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 94/22/WE — Warunki udzielania zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów oraz korzystania z nich — Niedyskryminujący dostęp)

(2013/C 225/04)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar, M. Drwięcki i B. Majczyzna, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprawidłowa lub niekompletna transpozycja art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 1 oraz art. 5 pkt 1 i 2 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (Dz.U. L 164, s. 3.) — Niedyskryminujący dostęp do podejmowania takiej działalności i do jej prowadzenia

Sentencja

- 1) Poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia, aby dostęp do działalności polegającej na poszukiwaniu, badaniu i

produkcji węglowodorów był pozbawiony wszelkiej dyskryminacji zainteresowanych podmiotów oraz aby zezwolenia na prowadzenie owej działalności udzielane były według procedury, zgodnie z którą wszystkie zainteresowane podmioty mogą składać wnioski według kryteriów, które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed rozpoczęciem okresu składania wniosków, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 2 oraz art. 5 pkt 1 i 2 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Rzeczpospolita Polska ponoszą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny — Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku — Polska) — Janina Wencel przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku

(Sprawa C-589/10) (¹)

(Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 10 — Świadczenia emerytalne — Zwyczajne miejsce zamieszkania w dwóch różnych państwach członkowskich — Korzystanie z renty rodzinnej w jednym, a z emerytury w drugim z tych państw — Odebranie jednego z tych świadczeń — Żądanie zwrotu rzekomo nienależnych świadczeń)

(2013/C 225/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny — Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Janina Wencel

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Apelacyjny w Białymstoku — Wykładnia art. 20 ust. 2 i art. 21 TFUE oraz art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie

(Dz.U. L 149, s. 2) — Świadczenia pieniężne z tytułu starości — Uchylenie klauzul miejsca zamieszkania — Zakaz odebrania świadczenia z tego powodu, że uprawniony zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego aniżeli to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczenia — Obywatel Unii Europejskiej zamieszkujący jednocześnie w dwóch państwach członkowskich, który nie dokonał wyboru jedynego miejsca zamieszkania i który otrzymuje rentę rodzinną w jednym państwie członkowskim i emeryturę w drugim państwie członkowskim — Uregulowanie krajowe dopuszczające w takim przypadku ponowne rozpoznanie w przedmiocie powstania prawa do emerytury i nakazanie zwrotu emerytury wypłaconej w okresie trzech ostatnich lat

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego ostatnio rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że na potrzeby stosowania omawianego rozporządzenia jedna osoba nie może mieć jednocześnie dwóch zwykłych miejsc zamieszkania na terytorium dwóch różnych państw członkowskich.

Zgodnie z przepisami wskazanego rozporządzenia nr 1408/71, a w szczególności art. 12 ust. 2 i art. 46a, właściwa instytucja państwa członkowskiego nie może zgodnie z prawem, w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, odebrać z mocą wsteczną prawa do emerytury korzystającej z niego osobie i żądać zwrotu rzekomo nienależnie wypłaconej emerytury z tego powodu, że pobiera ona rentę rodzinną w innym państwie członkowskim, na którego terytorium również miała miejsce zamieszkania. Niemniej wysokość emerytury otrzymywanej w pierwszym z państw członkowskich może zostać zmniejszona w granicach kwoty świadczeń pobieranych w drugim państwie członkowskim na podstawie ewentualnego krajowego unormowania zapobiegającego kumulacji świadczeń.

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie, w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, wydaniu decyzji w sprawie zmniejszenia kwoty emerytury pobieranej w pierwszym państwie członkowskim w granicach kwoty świadczeń pobieranych w drugim państwie członkowskim na podstawie ewentualnego krajowego unormowania zapobiegającego kumulacji świadczeń, o ile wskazana decyzja nie prowadzi do postawienia osoby korzystającej z tych świadczeń w sytuacji mniej korzystnej niż osoby, której sytuacja nie zawiera żadnego elementu transgranicznego, a w razie stwierdzenia zaistnienia takiej mniej korzystnej sytuacji, o ile decyzja ta jest uzasadniona obiektywnymi względami i proporcjonalna względem zamierzonego przez prawo krajowe uzasadnionego celu. Sprawdzenie tego jest zadaniem sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Eric Libert, Christian Van Eycken, Max Bleecx, Syndicat national des propriétaires et copropriétaires (ASBL), Olivier de Clippele przeciwko Gouvernement flamand (C-197/11), All Projects & Developments NV i in. przeciwko Vlaamse Regering (C-203/11)

(Sprawy połączone C-197/11 i C-203/11) (¹)

(Swobody podstawowe — Ograniczenia — Względy uzasadniające — Pomoc państwa — Pojęcie „zamówienie publiczne na roboty budowlane” — Grunty i budynki znajdujące się na terenie określonych gmin — Uregulowania regionalne uzależniające przeniesie prawa do tych gruntów i budynków od „wystarczającego związku” potencjalnego nabywcy lub najemcy z właściwą gminą — Zobowiązanie socjalne nałożone na inwestorów i deweloperów — Zachęty podatkowe i mechanizmy subwencjonowania)

(2013/C 225/06)

Język postępowania: francuski i niderlandzki

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

(sprawa C-197/11)

Strona skarżąca: Eric Libert, Christian Van Eycken, Max Bleecx, Syndicat national des propriétaires et copropriétaires (ASBL), Olivier de Clippele

Strona pozwana: Gouvernement flamand

przy udziale: Collège de la Commission communautaire française, Gouvernement de la Communauté française, Conseil des ministres

(sprawa C-203/11)

Strona skarżąca: All Projects & Developments NV i in.

Strona pozwana: Vlaamse Regering

przy udziale: College van de Franse Gemeenschapscommissie, Franse Gemeenschapsregering, Ministerraad, Immo Vilvo NV, PSR Brownfield Developers NV

Przedmiot

(sprawa C-197/11)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour constitutionnelle — Wykładnia art. 21, 45, 49, 56 i 63 TFUE, jak również art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w